

■ **Tres germanes txekhovianes?** Tres actrius en estat de gràcia incorporen les protagonistes de *Germanes*. Maria Lanau toreja la gran, l'única casada, que prova d'amagar que acaba de ser abandonada pel marit i que en el primer acte, quan encara dissimula, es mostra seca, burxaire i càustica, però que s'esfondra en el segon i esdevé una ànima en pena planyívola, despenjada i mal vestida, incisiu retrat de la separada. Montse Germán entoma la més sensata i

forta de les tres, fent equilibri sobre l'amor del seu company (un resolut Paul Berrondo), que aparentment domina totes les situacions però que hereta la malaltia paterna, i per això és capaç de fregar el lirisme més elevat en el comovedor epíleg. Aina Clo-

tet clava la germana petita, desvergonyida, estúpida, fresca, amb compulsives inclinacions a la beguda, el sexe i les drogues, això sí, sense prejudicis, amb bon cor i aquell càndid esperit d'ONG que es manifesta sobretot cap al nebot trappella, un murri Marcel Borràs que es desbotona al crit de "Tieta, ensenya'm una teta".

■ **Una mare d'upa!** Cal celebrar la descoberta d'Amparo Fernández, una excel·lent actriu eixida del

Teatre Micalet de València que incorpora la mare de les criatures, viuda alegre addicta als martinis que, alliberada del marit, dona la sorpresa, particularment en la brillant escena en què es deixa anar els cabells, es treu el vestit i es posa a cantar, en roba interior i da-

munta la taula de la cuina, *Je ne regrette rien* d'Édith Piaf. Genial! Al segon acte es consolida com la mare forta que ajuda a sobreviure l'avinagrada pocapena de la filla gran i se l'endú a ballar. Una intèrpret de profunda alenada que sap fer rimar els contrastos del seu rol en perfecta consonància.

■ **Els cims de l'espectacle.** Hi ha escenes que resulten magistrals tant pel franc esclat de riures que convoquen com per la seva construcció escènica. Així, la

confecció d'un gaspatxo col·lectiu a toc de xiulet en una llarga taula d'operacions que fa l'ullet al Roger Bernat dels 10.000 kg; l'escudada de les dones que remenen el cul davant l'aiguera al ritme de la música; el record juvenil de les tres noies contorsionant-se al so de *Girls* de Cindy Lauper, que recorden les insercions musicals i les ballarques dels espectacles de Rigola o la màgica parada de taula a càmera lenta en un recurs de clars tints cinematogràfics.

Teatre

Francesc Massip

El plaer del joc

Carol López ha tornat a fer diana. La seva doble condició d'autora i directora afavoreix la punteria. Va donar la campanada amb *V.O.S.* (2005), una sàtira hilarant sobre el fet mateix d'escriure una comèdia amb la col·laboració activa de quatre personatges no pas a la recerca d'autor, sinó que busquen, juntament amb l'autora, el desllorigador de l'espectacle. Va reincidir amb *Last chance* (2006), amb idèntic afany de verisme però amb la voluntat d'encetar nous camins i assumir nous reptes, malgrat riscos i entrebancs. Amb *Germanes* assaja encara una altra fórmula, més pausada a l'estil d'una comèdia en dos actes esquitxada de tons melodramàtics que li ha de proporcionar els més abrandats aplaudiments. Tot plegat després de dirigir, amb cert estil Von Trier, *En defensa dels mosquits albins* de la Sarrià, i particularment després de conduir i de ficar cullelada en l'últim show de Carles Flavià: 10/12/44.

La primera cosa que es percep en veure *Germanes* és l'indiscutible goig amb què s'ha muntat. Les complicitats creatives que s'intueixen són les responsables de l'alt grau de felicitat que embolcalla l'espectacle, fet amb plaer, destil·lat amb art i servit amb la naturalitat d'un acte de vida. L'obra comença i acaba amb uns funerals. I en l'entremig les peripecies dels personatges malden per posar en evidència que si la mort és inevitable, també ho és la vida, amb el mateix grau d'intensitat i en un indestruïble moviment de marea, cicle constant de circularitat inextingible. Carol López és com una esponja

'Germanes' mostra diferents aspectes de la relació entre els diversos membres d'una família ■ DAVID RUANO

que absorbeix aquells estímuls que la motiven i els fa transitar per tot l'equip creatiu que l'acompanya. Li agrada picar l'ull a alguns dels seus guies artístics, aquí Txékhov, amb tres germanes com a protagonistes, la petita amb un oncle Vània que tot i ésser-li padri mai no li va regalar la mona, la gran que projecta l'adopció d'una nena russa que "s'assemblarà a nosaltres i podré dir que és meva". L'escenografia de Puigdefàbregas presenta una ampla cuina com a únic lloc d'acció. És en el rerefons d'aquest espai domès-

Les complicitats creatives que s'intueixen són les responsables del grau de felicitat que embolcalla l'espectacle

tic on entren en ebullició els conflictes i es couen les accions. Tot molt net i molt fluid, extremament quotidià, comunicatiu i amb ganxo. Amb les dosis exactes d'emoció i humor, de picant i malenconia, d'amargor i tendresa. Una equilibrada combinació exigent, intel·ligent i alhora amb vocació popular. Sense caure mai en la banalitat, l'espectacle afronta aspectes extremament realistes que prenen peu en la reunió familiar davant la mort del pare. El dolor i els fantasmes queden esmorteïts pels imperatius quotidians:

donar menjar a les visites, triar taüt i coronas, uns versets de Martí Pol per al recordatori, resoldre els papers del difunt i "decidir" el futur de la vídua. I en aquests avatars emergeixen totes les podridures que la família oculta, però també les complicitats i la ratificació d'una vida que sempre continua. *Germanes* és un muntatge inspirat. I ben travat. Perquè sap escandir la immediatesa d'uns diàlegs amarats de veritat amb sorprenents recursos humorístics que inclouen referències al mateix acte teatral. ■